

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וי"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך - אמר

עלון מס' 88 | שנה 2

בדרך הפרשה

להביא לעני ולגור, להשאיר עבורם פאה בקצה שדהו וכן להשאיר עבורם את הלֶקֶט. וכך למה?
אומר רבי חיים מוולאז'ין וצ"ל שהאדם לא נברא בשביל עצמו, אלא בשביל לתת לשני, וזהו תכלית האדם לעזר, לתמוך ולסייע לשני. ומה שהוא נותן לשני זה שלו ונשארו לו לנצח וזה לא מחסר ממנו כלום. וא"כ כשאדם קוצר את קציר האדמה עליו לדעת שמה שישאר לו בסוף הוא רק מה שהוא נותן לכהן ולזולתו, ולכן כתוב "עמר ראשית קצירכם", לפי שקרבן העמר הוא הדבר היחיד שישאר לכם מקל הקצירה.

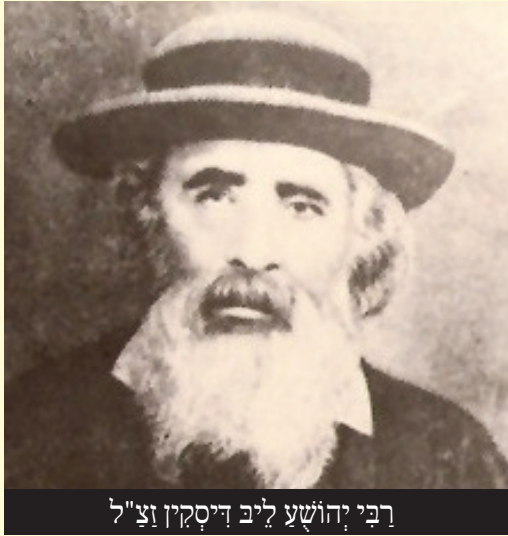
הנתינה לזולת והזירות בכבוד כל אדם
כתוב בפרשתנו "כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הפתח" (כג, י). לכאורה יש כאן סתירה בפסוק. הלא הפסוק מתחיל בלשון "את קצירה" והינו הקציר של האדמה, והוא מסים בלשון "ראשית קצירכם" - כלומר, הקציר שלכם. אלא, בארו המפרשים, שרק לאחר שנותן האדם משדותיו קרבן לה', רק אז נהיה השדה שלו - "ראשית קצירכם", ומעכשו מתרת לו הקצירה. אבל לפני כן, קודם שיטל משדהו לעצמו מוטל עליו

בדרך המדות

לכזאת אשה, אה מצד שני אני לא מסגל לפגע בה. מיד הוא הלך לבית הכנסת המקומי ולקח את הקפה שבה נמצא הכסף, והחל להכניס את ידו עמוק לתוכה ונסע כביכול להוציא כסף, מיד הסתערו עליו הלומדים וצעקו 'גנב גנב!'. ברו מי הוא, והתברר שהוא חתן הגביר. מיד גררו אותו לגביר שראו שזה החתן, מיד גרשו אותו בבשת פנים ולרבי העשיל היתה הרוחה שלא נאלץ לבזות בת ישראל...

הרב שהתחזה לגנב... מספר על רבו של הש"ה,
רבי העשיל וצ"ל שהגיע ומנו להתחתן. כל הגבירים של העירה חפצו בו שיהיה חתן לבתם, עד שאחד מהם זכה בו לחתן. כשהגיעה השבת שלפני החתונה הוא נסע לעירה של הפלה להתארגן לחתונה. והנה הוא מבחין מחלון ביתו שהתרנגול נקר מהאכל שהניחו ליבוש בחוץ, מיד באה הפלה שלו תפסה את התרנגול והטיחה אותו ברצפה. אמר לעצמו אני איני מסגל להנשא

תלמידיו רבי עקיבא שמתו על שלא נהגו מספיק כבוד אחד בשני.

רבי יהושע ליב דיסקין זצ"ל

מדוע שתה המהרי"ל דיסקין את כוס התה הגדוש במלח? רבי יהושע ליב דיסקין

זצ"ל היה נזקק בשביל בריאותו לאכל הרבה סכר והיו מכינים לו כוס תה עם הרבה כפיות סכר. פעם אחד ממשמשו טעה והכין לו תה ובטעות שם מלח. הרב דיסקין שתה את הכוס כאלו כלום לא קרה. לפתע הרבנית שמה לב שעל השלחן נמצא המלח.

מיד היא רצה לחדר שבו הרב מסר את השעור לומר לו שלא ישתה מחמת בריאותו. אך נאמר לה שהוא כבר שתה... וכשנשאל על כך הרי זה סכנה, ענה רבי יהושע ליב: מוטב לאדם להפיל עצמו לכבשן האש ולא להלבין פני השני.

למדים אנו ממעשים אלו כמה חשוב ענין זה של כבוד האלת וכמה צריך להזהר בזה ביותר ובפרט בימים אלו - ימי ספירת העומר, שבהם אנו מציינים את פטירת

בדרך רבותנו

מדוע שלם רבי אליהו פעמים על הנסיעה באוטובוס?

"ולא יחללו את שם קדשי" (כב, ב)

פעם עלה רבי אליהו דושניצר זצ"ל לאוטובוס, ושלם לנהג, אך לא שם לבו שהנהג שכח לתת לו כרטיס לבקרת. כאשר נוכח לראות שגומר ללא כרטיס, הסתפק כיצד עליו לנהג שלא יהיה חלול ה'. הוא שח את ספקו בכני מלווהו בטענה הבאה:

"אם אדרש כעת מהנהג כרטיס על מה ששלמתי, עלול הנהג לחשד בי שלא שלמתי כלל, ואגרום בכה לחלול ה'. אם אניח המצב כמו שהוא, ישאר הכסף

ביד הנהג ולא יגיע לחברה שהנהג רק שכיר שלה, ונמצאתי מכשילו בגגל שלא מדעתו. זאת ועוד: אם לפתע יעלה ה"מבקר", ולא ימצא כרטיס בידי, יחשדני שנכנסתי ללא תשלום, ושוב אגרום לחלול ה'.

לבסוף מצא רבי אליהו פתרון ואמר: "הריני מוחל לנהג בפה מלא על הכסף ששלמתי. הכסף שלו, ועתה אשלם שנית ואקבל כרטיס כחוק". כך עשה והתיר ספקותיו.

("נחלת אליהו")

להשתדל ולפעל למניעת צער מהזילת!

"ויניחהו במשומר לפרש להם" (כד, יב)

כתב רש"י: ויניחהו לכוון ולא הניחו מקושש עמו. ששניהם היו בפרק אחד ויודעים היו שמקושש במיתה וכו'. אבל במקלל הוא אומר "לפרש להם" שלא היו יודעים אם חיב מיתה אם לאו. ומפרש השפתי חכמים: דאלו היו מניחים אותם יחד, היה המקלל סבור שהוא חיב מיתה כמו המקושש, ולכן לא הניחו אותם יחד "שמא אין המקלל חיב מיתה וצטער לשוא". ומעתה, הרי הדברים קל וחומר: אם כן הקפידה התורה ביחס למקלל רשע, שמא עלול הוא להצטער לשוא, אף שספק אם אמנם יצטער, על אחת כמה וכמה ביחס לכל אדם שיש להזהר ביותר שלא לגרם לו צער כלשהו.

ספר מקורבו של הצדיק רבי אריה לוי וצ"ל:

"בבקר של יום אחד התליתי לרבי אריה בשובו מתפלת שחרית בבית הכנסת "זהרי חמה" לכוון ביתו. בעודנו משוחחים, באמצע רחוב פו, לפתע נעצרה לדנו

מכונית ומתוכה נשמעה הקריאה: "אריה! אריה!" "היה זה כ"ק האדמו"ר מגור בעל הבית ישראל שהחווה לרבי אריה באצבעו לעלות למכוניתו. רבי אריה נפרד ממני בחמימות, אף הרבי העיר לו: "וכי כה עושים לבני לוי? גם הבחור יכול לעלות למכונית". כה זכיתי להיות עד לשיחה מעניינת שהתנהלה בין הרבי מגור לרבי אריה.

מיד כשעלה רבי אריה למכונית, התענין בשלומי של הרבי. השיב לו הרבי כי היום הוא לא יום טוב עבורו, בהטעמינו: "היום הוא יום השנה לעלותם של בני ובתי על המוקד בשנות הזעם".

רבי אריה החל בהרצאת דברי נחומים והרעפת מלות חזק ועודד לרבי מגור. אף הרבי הגיב בשפה אידישית פולנית: "אוי! חבל שאמרתי לכם זאת... כה אתם צריכים להצטער בצערי". בסיום השיחה בקש הרבי מנהגו שיריד את רבי אריה בביתו ואותי בבית הורי ברחוב גשר החיים.

(דרך אבות)

לֹא נַעֲלָמוּ הַמְזוּדוֹת?

"וּשְׁמֵרְתֶם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם" (כב, לא)

יהודי פלוגי הגיע לאמריקה במטרה לאסוף כספים למוסד מסוים. בהגיעו לשם יצא אל הכביש הסמוך לשדה התעופה ונעמד לחפש מונית.

נהגי המונית השחורים שם הם דגמת בני ישמעאל אצלנו, שהצד השונה שבהם – שדרכם להיך ושמירתם עליה.

עצר מונית. הנהג השחר התעניין: "להיכן אתה צריה?"

השיב: "לבורו פארק. כמה המחיר?"

הנהג ורק סכום מפרו. האיש התרעם וטען כי הסכום גבוה במיוחד. בסך הכל לתחלת בורו פארק לא צריה לעלות כל כה יקר, ככה דבר אתו לכאן ולשם. בקצור, עסק קצר של וכוה, עד שבאו לעמק השונה. לפתע הכושי ברח לו, התניע את המונית ונסע לדרכו.

בריה משנה, כבר סכמנו על מחיר והכל טוב, מדוע ברח...?

טוב, בעוד שניות נוספות תגיע מונית אחרת. בינתיים הוא מסתכל מאחוריו אל המזודות ומגלה כי אין מזודות... גנבו לו את המזודות.

באותו זמן הגיע למקום יהודי ממונסי בשם הרב גייהו זצ"ל וראה לפניו יהודי מבהל, מסתובב ומחפש בבהלה. התעניין מה קרה, והאיש ספר לו את שארע לו

בדיקות האחרונות, שנעלמו לו המזודות.

הרב גייהו אמר לו: "מה אינה יודע? זו הדרך שלהם. הם שולחים נהג לבלבל לה את הראש – דולר פה דולר שם, אתה מתנפח אתו ובינתיים, עד שאתה עסוק אתו, מגיע רכב נוסף ובו כושי אחר, תופס את המזודות ובורח.

עבדה זו היא למוד מוסר השכל גדול מאוד. אחד מתכסיסיו של היצר הוא: אתה מתחיל לברה ברפת המזון, והוא מיד נכנס ומבלבל לה את הראש – 'אסור לי לשתק לפלוגי על מה שעשה לי אמש...', אחר כה מעלה בדתה רעיונות כיצד לא לריב אתו, עצות כיצד לבוא עמו לעמק השונה, בינתיים ה'נודה לה ה' אלגינו ברח... אתה ממשיך לומר 'ועל הכל', והוא מעסיק אותה עם הספור, אתה מסים ברפת המזון, ו... אבוי לי, להיכן נעלמה ה'ברפת המזון'? גנבו לי אותה!

הנה מרגיש רגשות חרטה – וכי כה מקימים מצות ברפת המזון?! מסתכל על עצמה בתמהון, אבל מה אפשר לעשות, ה'ברפת המזון' כבר נעלמה ולא תשוב לעולם. הגנב הגדול העסיק אותה במשהו אחר. בפיו ובשפתיו כבדוני" ובינתיים הוא גונב ממך את התפלה.

"וּשְׁמֵרְתֶם מִצְוֹתַי" – תשמרו עליהן מהיצר הרע האורב לגנבכם. שמירה מעלה!

(מתוך 'יחי ראובן')

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נודים פלוס" ברחבי הארץ